

celega sloven. naroda, ne le v sredini Slovenije — na Kranjskem, ampak tudi v obmejnih sloven. deželah, kakor na Štajerskem, Koroskem in Primorskem. In ravno to nam je zanesljiv in dober porok, da bode postala vez med nami in našim narodom vedno večja, tesnejša in pristrénejša.

Zato smo prepričani, da bode „Zarja“ vedno dobivala tudi dosti naraščaja, mladih močij iz srednjih sol, saj zdrav narod bode vedno imel zdravih, resnih sinov, ki bodo krepko in neustrašeno in s prepričanjem branili naša načela in delovali v smislu teh načel. Kakor se je naše dobro sloven. ljudstvo odločno obrnilo od liberalnega razumništva, ker v njem ni našlo rešitve in zaželjene útehe, tako si želi pravega, značajnega, za narodne potrebe in njega blagor res vnetega razumništva, ki bi bilo z njim eno po mišljenju, po veri in po težujah.

In take narodne, značajne, versko prepričane moče, ki bodo res imeli nesebično srce, ki bodo navdušeni za blagor in srečo slovenskega naroda, take moče značaje hočemo mi vzgojiti v svojem društvu. — Ti moče naj vodijo potem slovenski rod do boljše sreče, do boljših usod.

To je naš program, to so naši načrti in nameni, in po tem programu se bomo ravnali vedno in vsepovsodi. In tega programa tudi mi nikomur ne prikrivamo, ampak jasno, očito in določno ga izpovedujemo povsod.

Mi ne nudimo našim novim članom niti „polnih pesti subega zlata, niti osebnih udobnosti“ za njih prepričanje, — kakor zahrbtno in namenoma — vedoma pravijo naši nasprotniki, — pač pa jim nudimo v sprejemni poždrav krščansko, pravo bratsko ljubezen, ki vse pretrpi in vse premaga in ne pozna ne jeze in ne sovraštva.

Le krščanska ljubezen, prava, bratska složnost in edinost nas veže in druži in pomnožuje naše vrste.

V našem društvu se zbira akademična mladina, ki je resna in se odlikuje s pravim pozitivnim delom, ne pa samo z modernimi brezpomembnimi frazami.

Le pridite z veseljem in s svetim, mladeniškim navdušenjem, s čistimi nameni, z jasnimi nazori ter lepimi, vzvišenimi ideali k nam, v naše društvo in bodite prepričani, da vam ne bode nikdar žal, da ste bili udje našega društva ter se vzgojevali in navduševali v našem društvu za sveto narodno stvar.

Zato vas vabimo najuljudneje, da pristopite v najobilnejšem številu v mlado, a krepko, čilo in žilavo društvo „Zarja“ ter pomnožite naše hrabre čete in bodite trdno prepričani, da bodede

sprejeti bolj pristréno, bolj demokratično in ljubeznivo kakor v kateremkoli drugem društvu!

Za odbor „Zarje“:

phil. Valent. Rožič,
t. č. predsednik;
jur. Josip Podobnik,
t. č. tajnik;
(Gladec, Leechgasse 30.)

Slovenski abiturijentje!

Težka je borba večine slovenskega dijaštva na vseučilišču za trdi kruh, ki ga je s solzami; a še težji je boj, ki ga bije za ideale, katere mu preti iztrgati vsakdanjoost. V tem boja naj ga podpira akademično društvo.

Troje akademičnih društev vas vabi v svojo sredo. Liberalcem in radikalcem je narodnost vse, vsi so proti veri: liberalci odkrito in možato, radikanci neodkrito. Katoliško narodno dijaštvo se dejansko zaveda svoje slovenske narodnosti; prošinjeno narodnega duha se tudi zaveda, da je katoliško svetovno prepričanje najdražji zaklad, ki nam ga je izročila slovenska mati. Ta dva bisera ohraniti v nas nepokvarjena je zadača sloven. katol. akademičnih društev: „Zarje“ v Gradcu in „Danice“ na Dunaju, ki zove s tem v svojo sredo vse, ki se še niso odtujili svetovnemu nazoru svojih dedov.

S tema idejama je dano naše stališče tudi v demokratičnem oziru. Društvo navaja člane k neumornemu delu za kulturni prosep vseh slojev naroda.

Mi javno zastopamo načelo, da sta vera v Boga in veda sestri. Kajti Bog je resnica, cilj vsake vede, vsakega spoznanja je resnica, torej si vera in veda ne moreta nasprotovati.

Vedno smo pripravljene skupno delovati z nasprotniki naših nazorov v narodnih in stanovskih vprašanjih. Ako se zlorabi naše ravnanje, idemo preko njih po začrtani poti.

Ne sodite nas po izjavah naših nasprotnikov. Pridite in poglejte ter sodite društvo po tem, kar je v njem stalnega, to je program.

Naš temelj je trden, naš program jasen; zato nas ne straši delo in trud, ki nas dovede do zmage.

Z Bogom za narod!

Za odbor „Danice“:

stud. phil. Mirko Božič,
t. č. podpredsednik.
stud. exp. akad. France Miklavčič,
t. č. blagajnik.

Dopisi.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. (Veteransko društvo.) Pri nas se snuje sedaj veteransko društvo. Pripravljali odbor, kateremu predseduje naš vrli rojak g. stotnik Vekoslav Sernec, ki je sedaj na dopustu in biva na svojem posestvu pri nas, je že vse storil, da se kmalu ustanovi. Namerava se pa tudi uvesti slovensko poveljevanje, kar bi delalo nam Šentantončanom posebno čast, ker bi nam dalo spričevalo, da smo zvesti Avstriji, pa tudi navdušeni Slovenci. Seveda vsem to ni po volji. Ko sem bil zadnje nedelje slučajno v gostilni pri fari, slišal sem, da se temu grozno upirajo nekateri „znani“ ljudje. Toda to jim ne bo nič pomagalo. Sv. Anton je narodna občina in povsod bo pokazala svoje narodno lice in narodno navdušenost. Mi le kličemo: Kmetje, držite se svojega jezika trdno in odločno in ne dajte se begati nekaterim dolgojezičnim mešetarjem.

Sv. Trojica v Halozah. Minulo je leto, odkar smo imeli priliko spoznavati nasprotnike, „Štajerčeve“ pristaše, ki so si na vse moči prizadevali, da bi nas pregovorili za njihovega kandidata. Seveda se jim je posrečilo tu pa tam dobiti koga na njihovo stran in to po nevednosti marsikaterega človeka. Pa kar jim je v splošnem izpodletelo, nameravajo baje v prihodnjem popraviti. Pravijo nam, le sezite po „Štajercu“ in pridno ga čitajte, podučil bo vas v vsem, česar rabite kmeti! Seveda ti hinavski ljudje so večinoma meščani, ki zahajajo semkaj na svoja posestva. Ali mi jim povemo odločno, da smo spoznali, kaj nameravajo z nami. Trpimo že itak dovolj radi njih, in sedaj bi nas radi preustvarili v prave sužnje? Ali mi se ne udamo! Hočemo se zjediniti, se med seboj poučevati, kako se nam je braniti, da nas ne ulovijo naši nasprotniki, postavimo se v bran! Čitajmo pridno naše časopise, kakor „Slov. Gospodar“ in „Naš Dom“, „Kmetovalca“, posebno v zimskih večerih, ko imamo dovolj časa. To nam bode v koristen poduk in prijetno samozabavo. „Štajerca“ pa zavrnilo, če ga nam kdo ponuja; naj ga čitajo nemčurski kramarji sami. Omeniti moramo tudi, da službuje v naši občini nekaj orožnikov, ki imenitno trobijo v nemčurski rog, tem pa svetujemo, naj raje redno in zvesto opravljajo svojo službo, kadar so za to odposlani. Ali nič ne vidijo in slišijo, kako se vrše nevarni napadi na mirne in poštene popotnike? Več faranov.

Sv. Jurij ob južni železnici. (Nekaj o naših posilincih, kate-

„Vam sploh ni treba pušiti“, reče zopet tanki glas. „Vi imate ženo in otroke, pa denarje lahko koristneje uporabite, a ne za tobak in pipe. Ko bi znala, da ste tako strasten kadilec, nikdar bi vam ne dala svoje hčerke.“

„Oh, kaka sreča bi bila to za mene!“ vzdihne globoki glas.

„Tako govorite o vaši ženi?“ reče ženski glas. „O, mi nesrečne žene, udati se vam moramo, ali tega ne strpim dalje, oditi hočem“, začne se zvijati sopran.

„Če hočete, kar lahko danes“, pomrma bas, „a sedaj grem jaz, ker takega življenja ne morem več prenašati.“ In odide iz sobe.

„Vrlo ljubezuiva stara! A njen glas se mi zdi znan, moral sem ga že nekje slišati!“ reče sam pri sebi gospod Naranič in hoče oditi. V tem se sliši nov prepir in dva ženska glasova.

„Vi neotesana goska, samo žrtli bi cel dan“, je pel en sopran, „vi nevrečna stvar, prava sreča, če odidete od mene!“

„Prav pravite, milostljiva, ker kdor zdrži pri vas, mora imeti dober želodec. Take ženske ni najti nikjer. Meni je žal samo ubogih otrok“, odvrne drugi glas.

„Jezik za zobe, vi prostakinja! Idite, ali vam potarem metle na hrbtu“, vrišči zopet prvi glas.

„Z Bogom, pri vas ne ostanem!“

„Preseljevanje narodov iz obljubljenega dežele!“ reče gospod Naranič. „Ali oni glas se mi zdi še bolj znan od prejšnjega. Prepričati se moram vsekako, kdo so ti ljudje.“

Ko stopi par korakov k vratom, zapazi, da so kuhinjska vrata odprta.

Gospod Naranič je stopil nehote korak nazaj, toliko nereda, smrada in nesnage je videl. Na tleh je sedelo dvoje otrok, nepočesanih in neumitih, v zanemarjeni srajci, akoravno je že bilo poldne. Ko je gledal to nelepó sliko, pride v kuhinjo žena, istotako nepočesana in v umazani jutrajši halji. Ona pogleda nekoliko na hodnik samo za hip in nato zaloputne vrata.

Gospod Naranič se zgrabi za glavo kakor zblaznel.

„Ali ni to umazano lice podobno njegovim nekdanji Tereziji?“

Mora se prepričati. Stopi k vratom in prečita na vizitnici: „Emanuel Harinič, sprevodnik.“

Kako mu je sedaj bilo pri srcu, ni sam znal. Ali vzdih olajšanja se mu je izvil iz prsi. Nakrat začne bežati iz hiše in za tem po ulicah, kot bi ga podila gospa Terezija s svojo ljubeznivo mamico z metlo vroki.

„Nikdar več ne sme stopiti moja noga v to hišo. Hvala za take sosede. O, ubogi Harinič“, je razmišljal na svojem begu.

In tako pride do kočijažev.

„Izvolite gospod“, so mu klicali kočijaži, ali on jih še ne pogleda, ampak gre kar naravnost k številki 79. Stari kočijaž je stal kraj svojih konj in pušil. Ko pa opazi gospoda Naraniča, mu jezno obrne hrbet. Ali glej čuda! Gospod Naranič stopi k njemu in mu reče: „Odpeljite me v gostilno k „levu“, in dal mu je trojno vozino. Stari ga sumljivo pogleda, a vendar ga odpelje k „levu“.

Na največje čudo starega kočijaža odda gospod Naranič kočijo in konje slugi, da jih čuva, kočijažu pa reče: „Sedaj pojdeš notri. Danes lahko ješ in piješ kolikor hočeš!“

Kočijaž ni mogel verjeti svojim ušesom in začudeno je gledal svojega gostitelja. Ta pa ga prime za roko in odvede v gostilno.

Še nikdar ni kočijaž številke 79 toliko in tako dobro jedel in pil, kakor ta dan v gostilni pri „levu“ na račun gospoda Naraniča.

Ko je bil gotov, se ne more premagati, da ne vpraša svojega darežljivega gostitelja: „Kako to, gospod Naranič, da me vi danes tako izborno gostite, a pred par leti ste me psovali?“

„Veš, dragi moj“, odvrne gospod Naranič, „to je tako. Takrat v Kolodvorski ulici sem mislil, da si me ti spraval v nesrečo, ker me je Terezija ostavila. A danes sem spoznal, da